

Fragmenta in epistulam ad Romanos

Ro+m 1,1

Διαποροῦσι δέ τινες μάτην, πότερον τῷ ἡγουμένῳ προσθετέον τὸ κλητὸς πρόσρημα ἵνα εἴη δοῦλος, κλητὸς, ἢ τῷ ἐπομένῳ ὡς ἀπόστολος κλητὸς, κατ' οὐδέτερον ἀπαδούσης τῆς ἐννοίας, ἅτε δὴ κλητῶν ὄντων ἀπάντων καὶ κοινῶς τῶν εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν χάριν ταύτην κεκλημένων καὶ τῶν κατ' ἐκλογὴν εἰς τὴν ἀποστολικὴν τάξιν ἀνηγγμένων. καθ' ἕτερον τοίνυν κλητὸς καὶ ὡς δοῦλος καὶ ὡς ἀπόστολος. ρῶμ 1,21 Δοκεῖ μὲν οὖν ἀπλούστερον τὸν πρὸς Ἑλληνας ἐνίστασθαι λόγον, ὡς καθ' ἓν μόνον εἶδος ἀσεβείας τὴν εἰδωλολατρείαν ποιούμενος τὸν ἔλεγχον· οὐ μὴν καὶ τοῖς ἀκριβέστερον θεωροῦσιν ἃ λέγει τοῦτο φαίνεται ποιῶν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον πλατύνων τὴν κατ' αὐτῶν ἐπιτίμησιν ὡς οὐδὲν ἐλλειπόντων ἀσεβείας εἶδος. ρῶμ 3,2 Τὸ μὲν πρῶτον οὐχ ἵνα, φησί, δεύτερόν τι εἶπη καὶ τρίτον, ἀλλ' ὅτι τοῦτο πρῶτον πάντων ἐστὶ καλῶν περιεκτικόν· τοῦ γὰρ πιστεῦσαι τοῖς τοῦ θεοῦ λόγοις τί κρεῖττον ἂν εἴη; ρῶμ 3,4 Τάχα δ' ἂν τις ἀπλούστερον καὶ τοῖς προκειμένοις οἰκειότερον ἐρμηνεύσειε τὸν λόγον, μὴ κατ' ἀπόφασιν ἀλλὰ καθ' ὑπόθεσιν ἐκδεξάμενος τὸ ῥηθὲν προσθήκη μιᾶς συλλαβῆς, ὅτι κἂν πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῆς ἀληθείας ἀγαπῶσι τὸ ψεῦδος, οὐδὲν ἦττον ὁ θεὸς ἀληθῆς διαμένει καὶ δίκαιος, ὑπισχνούμενός τε οἷα θεῶ προσῆκεν, καὶ πᾶν τὸ λεχθὲν ἐπιτελῶν, ἡνίκα προσῆκεν